

ענין בענין

בטאון להבנה אופטימית בנושאי הראיה והיראה ■ גלין מס 2 ■ ירושלים ת"ו

השואה הורודה

דיגב פאלאק:

ואם מלפנים ירדת הדורות היתה נמשכת דור - 50/30 שנה. היום הירידה היא בכל שנה מחדש. ובפרט בשנים האחרונות שהשטן מִיְצֵר את עצמו למימדים מקרוסקופיים, ולבוש בלבוש מסך צבעוני וידידותי ביותר לכל משתמש. פלפונים נגנים, אייפודים, מחשבי כף יד, דִי וִי דִי וכל המכשור האנטלוגטי והחכם של שנות האלפיים.

אמונים אנו לכלל "שגדול המחטיאו יותר מן ההורגו" וא"כ השואה הארוכה והמתמשכת הזו חמורה יותר, מכמה וכמה סיבות.

אם בשואה היא נהרגו ונשרפו הגופות, בשואה זו עולות בלהבות נשמות. ב"שואה השחורה" כל מי שמת על קידוש ה', הגם שהשכינה הק' כואבת את כאב גופו ואומרת "קלני מראשי קלני מזרועי", אך לאחר מות קדושים זכה והתעלה במעלות קדושים וטהורים. מיתתו כפרתו ויושב בצל הקדושה תחת כנפי השכינה, בהיכלם של מקדשי השם והרוגי מלכות אשר אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם.

אך "בשואה הורודה" של ימינו, מאות אלפי בניו היקרים של בורא כל עולמים ובני השכינה הקדושה, נאבדים לנצח ונכרתים לגמרי מעץ החיים. בטומאת הכפירה הנוראה שירדה לעולם, ג' עבירות החמורות, ובמינות ופריצות והפקרות איוסה, השוררת בראש כל חוצות.

בשואה הקודמת ידע כ"א לזהות את האויב, לפחד ולנוס על נפשו. כל ילד יהודי ידע איך נראה חייל הוורמאכט או קלגס נאצי, עם צלב קרס על דש בגדו וסמל גולגולת מות חקוק בכובעו וכך ניסו וגם הצליחו לברוח, להשתמט, להעלם ולהתחמק. האויב היה ברור ומזוהה. אך כהיום האויב לבוש בגדי אוהב. הכל נראה מחייך, מעניין, מסקרן, קורץ ומפתה.

השטן המתגלם בכל מכשיריו שהכשירו אותו לבא בקהל, ברזולוציה של 50.000 צבעים מחייך אליך דרכם בכל פה. ומחבק אותך בחיבוק עז, תוך כדי שהוא מושך אותך לגלישה במגלשת השאול, של רשעים בחייהם קרויים מתים.

ובשואה זו נופלים רבבות ללא יריה אחת. הכל בקליק של כפתור או מסך מגע. גולשים היישר לשאול תחתית תוך כדי שתית קפה בדממת אלחוט, באיירה שלוה וממוחזגת.

"ס" כולו עוטה חגיגות וטקסיות. אדולף שטורמכר הגנרל בצבא הגרמני, אמור לבא היום לביקור בבית החרושת לייצור דם, סבון יהודי, עינייים והשפלה. הוא מגיע לבדיקה תקופתית במכונת ההשמדה הלאומית לראות אם פועלת כנדרש, החיילים מצחצחים את נשקם ונעמדים בטורים מסודרים למופת, כיאה לסדר הגרמני. הוא מגיע וסוקר את משמר הכבוד. הוד מעלתו מביט לכל חיל עמוק בעיניים, לבדוק אם האכזריות החייתית נמצאת שם במינן הדרוש. לאחר כבוד הוא נכנס בעצמו לחדרי העינויים ולאולמות המות הציבורי - תאי הגזים. הוא ופמילתו מחייכים ומתמוגגים מהנאה, לראות את עינויי היהודים מקורב ולחוות בניסויים המפלצתיים שנערכו בהם, כאילו היו חיות מעבדה. גם על המאפיה לא פסח, לא כדי לטעום בייגל לארוחת הבוקר, אלא לדאוג שאש התנורים בקרמיטוריום תבער במלא עחה.

הן, אפשר להגביר במעט את מעלות החום כדי להגיע לתפוקה מקסימלית באפיית יהודים למוות. הזמן שעובר לעולם לא ישוב והיהודים האלה לא נגמרים..."

תיאור קצר זה אינו אפי' טיפה אחת, מאוקיינוס הזוועות שהתחוללו שם באירופה בשנות השואה האיומה. עת אשר שלט האדם באדם לרע לו. בימים ההם כאשר

הגיהנם איוה לו את הארץ למושב לו, והשטן הוא מלאך המות החליט לרדת ולהתגלם בדמות אנוש. וכנראה שכאשר בני אדם והפכים למלאכי חבלה הם עושים את זה טוב יותר. ואז היטלר, מנגלה, איכמן ושות' יס"ש, הפעילו את מכונת ההשמדה של העם היהודי בדם ואש ותמרות עשן. אך דעו לכם קוראים יקרים היתה זו רק התחלה.

היתה זו שואה נוראה. שואה של "צדיק ורע לו". שואה שכילתה שליש מהעם היהודי וצאצאיהם עד סוף כל הדורות. אך מאז שהסתיימה שואה זו פרצה לה שואה חדשה גרועה מקודמתה. שואה שקטה ושלוה, ורודה "ידידותית" וססגונית (והיא לא קשורה בדווקא למדינה הציונית).

זה כבר שנות דור שקיימת סביבנו שואה רוחנית של "רשע וטוב לו". הגשמיות והחומריות המתפתחת, השכלולים הטכנולוגיים, הדמוקרטיה והמתרונות, מכשירי האלקטרוניקה והתקשורת ורובם המוחלט של אנשי העולם המתפתחים אחריהם, יצרו מצב של איבוד ערכים מוחלט, המחריב את כל ערכי האנושות, המוסר, היהדות, והתורה. המרקיב ומכלה מבפנים כל חלקה טובה.

במחנות העיוניים באשוויץ, עלה על דרגשו והוציא דף גמרא מקומט והקריא מתוכו, לכמה מחבריו צילי האדם המהלכים סביבו, באותם ימי חושך ואפילה.

אך לא פחות הערכה והערצה חשתי בליבי, כאשר יום אחד נסעתי בקרונות חברת "אגר" העמוסי אדם ודחוסים ביהודים, עד אפס מקום. האוטובוס מרצדס חדיש 2005, המיזוג פועל במלא עוזו. אך באוטובוס המשוכלל היה חסר שכלול אחד. הצניעות לא היתה שם. קרונות "השוואה הורודה" במיטבה. הפריצות והגסות המערבית ניבטה מכל פינה. רעב רוחני, נשמות מיוסרות שאינן מרגישות ביסוריהן. ובתוך קופסת סרדינים וסרדינות ענקית זו ניצב לידי בחור ישיבה בודד כשמשקפיו בידו. כן! לא ע"ג עיניו אלא ביד! הנוף האנושי שמשקף אל מול עיניו טרף, לא מאושר. הוא ודאי לא רגיש מאושר אם יראה את הנוף הזה בחדות ברורה. בחור נוסף יושב כשגמ' כיס בידו ומסתיר בספרו את הנוף האנושי, תוך כדי לימוד. התרגשתי לראות כאלה שאיכפת להם, שעייניהם יקרות להם, אשרי חלקם.

ולסיים. כמה צריכים אנו לכל הפחות להיזהר, לא להיות כאותו מפקד נאצי הנהנה לראות יהודי גוסס.

הרי כל הקניונים, מרכזי העיר והתחנות המרכזיות הם ממש משרפות, קרימטוריום בגירסה מודרנית לשריפת נשמות טהורות בפריצות הקימת בהם. וכשאחד מאתנו נכנס ח"ו למקום זה **ונהנה** ח"ו לראות את הטועים האלו בחטאם, בלבושם, וברשעם ה' ירחם חודרת בו תוך כדי כך ג"כ נאציות, הנהנית לראות יהודי גוסס.

לו היו נפקחות לו עיניים ורוחניות, היה רואה את נשמתם של יהודים אלו מתענה וכואבת, גוססת ומתאבלת, בוכה ומורידה נחלי דמע על צלם אלוקים זה של בנו או בתו של מ"ה הקב"ה, התועה ומחלל את קדושתו! האם יתכן שאחד מאתנו יהנה ממה שה' כואב, מדבר ששכינת עזינו בוכה עליו?

יהודים בשואה מסרו נפשם למיתה, בכדי לא לבזות ספרי תורה ולא יכלו לראות כבלע את הקודש כאשר הגרמנים לקחו ס"ת, גזרום, קלאום, והפכו לתופים, תיקים, מנעלים וסנדלים. וכיצד הנך מסוגל להביט ולראות בשייון נפש בנשמת אדם או אשה מישראל, שנשמתו משולה לס"ת וכדאי' אדם מישראל שמת דומה לס"ת שנשרף. ורשעים אלו הקרויים בחייהם מתים, נשמתם המשולה לס"ת נמצאת עדיין בתופת השריפה ואתה מתכופף, מגיש לפיך סגריה או מקטרת ומדליק ונהנה מאש זו? אינך כזה רשע ואל תעשה את עצמך כזה!

בספר איוב סדר הדברים הוא כך: הקושיות על צדיק רוע לו, הקושיות על רשע וטוב לו ולאחר מכן הקב"ה בכבודו ובעצמו, מתגלה סן הסערה ומברר את הדברים.

יה"ר שכבר יתגלה גם אלינו הקב"ה מתוך כל הסתרי פניו ויגאלנו גאולת עולם בקרוב בימינו.

אלפים נלכדים ברשת אלחוטית החודרת אל הפרט, דרך אנטנה מובנת אל המחשב הנייד או הנייה. ללא הבדל דת, גזע, צבע ומין. מחובשי כיפות סרוגות צבעוניות - מזרוחניק'ס, עד חובשי סרוגות לבנות- ירמולק'ס. מלובשי פראק מחברי חיבורים, עד לובשי סירטוק משבע מאות שבעים. חסידי סטמאר מתנגדי הציונות, ועד קנאי סקרקי ירושלים. כולם, כולם עלולים להילכד בגדרי התיל הדוקרניים האלו דְּבָלְיוּ דְּבָלְיוּ. נקודה. וכמו שניבא כבר דניאל על אחרית הימים "ומן-הַפְּשָׁיִלִים יִפְשְׁלוּ, לְצָרוֹף בָּהֶם וּלְבַר וּלְלֶבָן--עַד-עַתְּ הַעַץ:"

בשואה הקודמת האם בכתה על בניה שנהרגו, נקרעו ונתלשו מזרועותיה באכזריות נאצית אל עבר המשרפות. אך גזירה על המת שישתכח מהלב. ובפרט שבמותם על קדה"ש הם נהיו לצדיקים שבמיתתם קרויים חיים. אך בשואה זו האמא בוכה על בנה שבגופו עדיין חי, אך נשמתו כרותה מעוה"ב. נפשו הזדהמה והסתאבה בחטאים, שכלו ודעתו סוממו בסם המות של השטן. ולפעמים האמא לא בוכה, כי היא בעצמה כזו. פעמים שהיא כמו ידה העבירה את בניה במולך של פינוקי העולם הזה ובתבערת אש היצר הרע. היא בעצמה רכשה לילד את כל המכשירים שסינוורו את עיניו לנצח, שזיהמו את נשמתו לדור דורים.

ובתוך שואה זו עדיין אנו - בני הישיבות והאברכים - מסתובבים חיים. כמו ה"מזולמנים" ניצולי השואה, שעדיין שורדים ונושמים. כמה מאות אלפים, בודדים בתוך האנושות כולה החיה על פני כדור הארץ השקוע וטבוע בזוהמת ביב החומריות. אנו היחידים ששוחים בתוך המים העכורים הללו כשהראש בחוץ, נגד הזרם. מנסים בכל כוחינו לא לטבוע או להיסחף עם כולם בשטף מדרון המודרניות. הבודדים שלא שותים ביחד עם כל העולם (!) ממי המדמנה המזוהמת הזו, בדמיון שאלו מי מעינות גן עדן עלי אדמות.

[ודרך אגב, הצבע הוורוד הזה הוא רק הצבע השטחי והראשוני של חיי הדמיון. אבל הוא מחליף צבעים במהירות האור אל עבר החושך, עד שלבסוף תמיד הוא הופך לשחור משחור. בגידות וגירושין, סכניים ואלימות, אלקוהול וסמים, רצח והתאבדות. הוא השטן, הוא יצה"ר, הוא מלאך המות. (ב"ב טז.)
מי ששותה את כל תרכיז מתיקות החיים בבת אחת ובלי למהול כל טיפה בהרבה מים, (ואין מים אלא תורה) נשאר בסוף צמא עד מות.
אשרינו אנו החרדים שהצבע השטחי והראשוני שלנו הוא שחור מלכתחילה. (כמו הצבע של אותיות ספר התורה, הפסולים בכל צבע אחר.) כדי לבלוע, לטשטש ולהתגבר, על כל הצבעים הסטגוניים האחרים המאיימים עלינו. ולכן כולם שונאים ומקנאים בנו.
אנו הצבע החזק ביותר, אך גם האציל ביותר. איכות חיינו, הסיפוק והאושר הרוחני, חיי המשפחה, הערכים והחינוך, צבועים בצבעים היפים ביותר. אל תראוני שאני שחרחרות... איך שלא יהיה עדיף לבוש שחור מנשמה שחורה.]

חייבים אנו להעריך את עצמינו מאוד. בשואה אין הרבה ניצולים. ואם בשואה הקודמת אמרו גדולי הדור, שכל מי שניצל היו עליו שני מלאכים, שנשלחו משמים לשומרו באופן אישי. כ"ש וק"ו בשואה זו שכ"א שעדיין לומד מתפלל, מתאמץ, נופל וקם, ומשתדל לשחות מעל גלי היצר הרע העכורים, יש עליו שמירה נוראה של הקב"ה בכבודו ובעצמו. וכדאי' גמ' "ואילולי הקב"ה עזרו אין יכול לו".
איזה הערכה ועזומה יש אצל כ"א מאתנו לאותו יהודי, שבסוף יום העבודה

האנשים האלו הם "המציאות אצל ה' קולא" למה, 'שמה' ו'ת' האלוק.

אישון בת עין

תעצומות-עוז כוח הראיה באספקלריה של חז"ל

הרב מ.מ. הכהן שפירא | ר"מ בישיבת "ראשית-חכמה"

מקובל לחשוב, שגלגל-העין הינו רק מצלמה מתוחכמת כשכל עצם וחפץ הנראה על פני השטח נקלט ברשתית העין וחוטאי העצב מתרגמים את המראה למוח האדם, המעבד את המראה. אך מחז"ל הקדושים נראה שהדברים הם הרבה הרבה למעלה מכך. וכי העין וכוח הראיה תופס מקום חשוב מאוד, בכל מערכת האדם ומעשיו המופעלים כתוצאה מכך.

אמרו במסכת הרוית [יד:]: כי רב משרשיא צוה לבניו בשעת השיעור כשאתם יושבים לפני רבכם "הביטו על פיו" והיינו: לא רק תקשיבו באזניכם אלא עינכם תהיינה פקוחות, ומתבוננות על "פי הרב" מוסר השיעור. ומפרש המהרש"א: כי לפרקים דיבורו של האדם משתנה ומשתמע לשתי פנים, ומתוך קריצת עיניו ועקימת שפתיו ניתן להבין יותר את כוונת המדבר. וכדכתיב "והיו עיניך רואות את מורייך".

וגדולה מזו הורינו 'רבינו הקדוש' במס' עירובין [י"ג:]: "מה שאנכי מחודד ומפולפל יותר מחברי הוא מפני שראיתי את רבי מאיר מאחוריו. ואילו זכיתי לראות את פניו הייתי מחודד יותר" ומעשה שהיה כך היה. רבינו הקדוש השיא את בנו רבי שמעון. כשהיו מסובין בשב"ק בסעודת 'שבע ברכות' מחאו כף [בשניו]. כשעבר ר"מ סמוך לביתם ושמע קולם הרים קולו לעברם: וכי הותרה השבת? [דס"ל שגם בשניו אסור]. שמע רבינו הקדוש קריאתו של ר"מ ותמה: מי הוא זה שבא לרדותינו בתוך ביתינו? מיד ברח ר"מ והיו תלמידי רבי רצים אחריו לתופסו. בשעת מנוסתו הפריח הרוח את צעיפו מעל צוואר, ורבינו הקדוש שעמד בחלון, ראה עורפו של רבי מאיר מאחוריו. [ירושלמי ביצה פ"ה ה"ב]. על ראייה זו הפטיר רבינו הקדוש: 'לא זכיתי לתורה אלא מראיית עורפו של רבי מאיר'. ואילו הייתי רואהו מלפניו, הייתי חכם ומחודד יותר!

כאן לא הוסיפה 'ראיית העורף' שום תוספת הבנה כמעקמת שפתיו או תנועותיו. ובכל זאת הואילה ראייה זו להחכים. הרי שהתועלת בראיית רבו אינה רק 'מעקמת שפתיו' או 'תנועותיו' המוסיפות הבנה כנ"ל. כי מה יתן לך ומה יוסיף לך ראיית עורפו של ת"ח? אלא יש כאן כוח סגולי מופלא הנשגב מבינתנו.

עוד מסופר בירושלמי [שם]:

רבי יוחנן וריש לקיש אמרו תרוויהו: "לא זכינו לתורה אלא מחמת שראינו את אצבעותיו של רבינו הקדוש", ומפרש ה"פני משה": שהרי לכך נקרא 'רבינו הקדוש', שמעולם לא נגעו ידיו תחת לבבורו. ואין יתכן הדבר?! אלא ש'רבינו הקדוש' שרווליו הארוכים כיסו את ידיו וכשהוריד את ידיו מתחת לבבורו היו ידיו מכוסות, ולא נגעו ידיו בגופו. ועל זה אמרו ר"י ור"ל: כשפעם נתגלו

ידיו וראינו את אצבעותיו הקדושות, ראייה זו היא שעמדה לנו, ורק מכוחה זכינו לתורה.

רבי יוחנן עצמו מפליג כמה פעמים בש"ס בעוצמת ראיית העין.

הגמרא מספרת [ב"מ פ"ד.]: רבי יוחנן יפה תואר ויפה מראה היה, וגילה דעתו שחפץ שנשות ישראל יביטו ויראו צורתו ואף הטריח עצמו לכך כדי שראיה זו תשפיע עליהן שיהיה להן צאצאים 'יפי תואר' כמוני 'ותלמידי חכמים' כמוני. ורבינו אברהם בן הרמב"ם מוסיף: וראויים לקבל מדות טובות ודעות אמיתיות כמוני'. הפלא ופלא! מראהו של רבי יוחנן ישפיע על מראה הוולד שעדיין לא נוצר, שיצא ת"ח ובעל מידות טובות כרבי יוחנן.

זהו לעומת זה להיפך. אמר רבי יוחנן "אסור להסתכל בצלם דמות אדם רשע וכל המסתכל בפני אדם רשע עיניו כהות" [מגילה כה.]. ועוד אמרו "אין יצר הרע שולט אלא במה שעניו ראות" [סנהדרין מה.].

כתיב [דברים כט]: "ותיראו" את שיקוציהם וגו' פן יש בכם איש או אשה אשר לבבו פונה וגו' ופירש"י: ולפיכך אני צריך להשביעכם.

וכתב מרן הגרי"ז זצ"ל [שם]: לכאורה אם הם ראו אותם מאוסים כשקצים ומוסרחין כגללים, הרי אדרבה מי יפנה אליהם? ומה צורך להשביעם? חזינן מזה, כי גם שרואים את הע"ז מאוסה כגלל וכשקץ, כיון "שראו אותה" הרי צריך להשביעם שלא יפנה לבבו מעם ה', כיוון שאם רק רואים אפילו בצורה הזאת כבר חיישינו, וצריך שבועה על כך. עכ"ד.

איתא בזוהר פ' נח [דף ס"ח.]: נח ירא על נפשו היה. שלא יארע לו מוות בין רשעי עולם משום שראה מעשיהם הרעים, כשכל יום מרגיזין לפני הקב"ה. כתב ב'ניצוצי אורות' [שם] משמע שאסור להסתכל בפשע האדם והוא סכנה.

ועתה נביא מעט מגנזי בית מדרשו של הרמח"ל המגלה לנו דברים נוראים מכבשונו של עולם בנושא הראיה. **"כי החושים הם פעולות פרטיות בהתפשטות פרטית של הנשמה. אך הראיה הוא קשר כללי, בהתפשטות כללית של הנשמה כמו שהיא בלב וכו'.**

אך צריך שתבין היטב פעולת העינים אין הוא. כי בכח הקשר הזה הנעשה ע"י הראיה נעשה פעולה [תוצאה] בעין הרואה. כי

הלא מצטייר בו הנראה [באישון הרואה מצטייר תמונת הדבר הנראה] **וזה גורם חוזק לנראה עצמו... כי הלא אז כפול הוא הקשר ביניהם** [האדם משכפל את מה שהוא רואה] **אך נמצא עוד תולדה שיוצאת ממש ומתפרשת [נפרדת] מן העין כמו פרי מן הראיה וינתן אל הנראה. כי זהו ודאי שמתווסף דבר מה בנראה בכח הראיה.**

וזהו עומק האסור להסתכל באילנים שנא' "אל תפנו אל האילנים ואלוהי מסכה לא תעשו לכם" כי מי שמסתכל באילנים יוצאים ממנו חלקי התנוצצות וניתינים בתוך האילנים עצמן והם מתחזקים על ידו ונחשב לו כאילו עשאו. ונמצא שיש הגעת הנשמה אל הנראה והצטייר הנראה בנשמה ואז ממילא נולד תוקף אל הנראה. ואח"כ יוצא מה שיוצא מן הראה אל הנראה וניתן בו ממש. [ע"כ מס' אדיר במרום עמ' שט במעט שינוי לשון להבנת עומק העניין].

האילנים בגירסתם הפאנטית חלפו מן העולם, אנשי כנה"ג ביטלו יצרא דע"ז. אך האלילות בגירסה המודרנית שהיא הפריצות ופריצת כל גדר עדין חיה ונושמת. ולפי דברי הרמח"ל כאשר רח"ל העין מביטה ורואה דבר פריצות א. הפריצות משכפלת את עצמה כאשר היא מצטלמת ע"ג אישון האדם.

ב. יוצא מעין האדם מה שיוצא ונותן כח רח"ל לפריצות ולגסות ולכח הרע העולמי הזה. והדברים נוראים.

יה"ר שמעתי נשמור על עינינו. ועל העבר... ונסלח לכל עדת בני"י כי לכל העם בשגגה. [המשך יבוא בעז"ה]

ברכת כהנים, באהבה, וישמח... מיצר הרע (ספרי) מ.מ.ש.

"אימתי מועילין המצוות כל-כך שע"י יהיה האדם קדוש לה'?" כשהיה זהיר מלתור אחרי מחשבת הלב וראיית עיניו וכו'. והיינו כשתהיו זהירים מלתור כנ"ל, יבא מזה הענין הגדול שע"י עשית המצוות תהיו מקודשים לה'. אבל אם ח"ו תתורו – לא יועילו המצוות שתהיו קדושים". [שמירת הלשון ח"ב פ"ב]

דמעות במתנה

לפני מכתב "זין זיון" שלום כו

ברצוני להביע את הערכתי העמוקה לעלונכם הנפלא "עין בעין", אשר הוא ממש כמים קרים על נפש עיפה וכמשב רוח קר ומרענן, ביום שרב. הזורה במאמריו טל של תחיה על הנפש, ומעורר הנשמה לעבוד את בוראה ביראה, באהבה ובשמחה, גם בתוך החושך והאפילה השוררים בדורינו בכל עיני הקדושה. ישלם ה' פעולתכם ותהי משכורתכם שלמה, על שזכיתם לרומם את קרן הקדושה בישראל בקנקן חדש מלא ישן, בצורה כ"כ ספרותית, מעניינת ומכובדת.

אך ברצוני לספר לך מעט על עצמי ואם תפרסם בעלון הבא את מכתבי אולי יהיה לקוראים תועלת מהדברים. הייתי בחור ככל הבחורים, לומד, מתפלל ועושה שטייגן. אך בנושאי הקדושה, יר"ש ושמירת העיניים היו קצת בעיות, עליות וירידות. אך בשיעור א' בשיבה גדולה התחלתי להתחזק, גם להתגבר ולנצח.

אני זוכר את עצמי כשיצאתי לרחוב משחק עם עצמי כמו בִּטְרָרִיס. אבוד אחד מול 3 נצחונות. כשלון אחד מול 4 הצלחות. רק שבמשחק אתה משחק נגד חברך או נגד המכשיר, ובמלחמת החיים אני "משחק" נגד עצמי. ופתאום התחלתי לטעום מעט מטעמה של הגבורה וההתגברות. לטעום את הטעם הטוב של הנצחון על השטן, ובפרט את הטעם המתוק של עצמי. אני לא סמרטוט, אני לא יו-יו, אני בן חורין - גיבור הכובש את יצרו.

הבנתי שהקב"ה רוצה שהאדם יהנה מעצמו, מאישיותו, ומהטעם האצילי שבעומק נשמתו. שיפסיק להנות ולהתפתות מכל ההנאות והמדומות שמוחוץ לאדם, שתמיד ההנאה מהם נהפכת להונאה, לאכזבה והחמצה, ולהרגשת "הבל הבלים" ו"מה יתרון". טעמו וראו.

בכל אופן החיים והנסיונות ממשיכים ואני זוכר את עצמי כמו היום, עומד באמצע רחוב יפו בירושלים, מחכה לאוטובוס ופתאום אומר לעצמי: די, זהו! יותר אין כאן שני צדדים. אני חותם קבע ללחום את מלחמת ה'. אין ליצר מה למכור חוץ מבועות סבון צבעוניות!!!

ומאז ההחלטה הסופית היו ב"ה כמעט אך ורק הצלחות. עד שההרגל נעשה טבע ושום דבר רחובי כבר לא מסקרן וקורץ. הנפש סגורה הרמטית לכל דבר שזולות, הפקרות ופריצות נודף ממנו. וכמובן הכל בד בבד ע"י חיזוק בלימוד התורה וכמש"כ הרמב"ם "אין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב הפנוי מן החכמה".

אך במשך הזמן גיליתי שהקב"ה השתיל לי במח או בלב, כמין שֶׁקָל. כזו תוכנה מסוימת שמגיבה אוטומטית כל פעם שמופיע מול מסך העיניים, איזה דבר שקשור לסטרא אחרא. או שהעין בעצמה נסגרת או ההתעניינות. כל פעם שהיצר הסקרן - השקרן מנסה בכל אופן להכריז על מרכולתו הטמאה, מיד נשמע איזה קול פנימי: **זה לא עניניך, זה לא בשבילך, לא ברמה שלך.**

כל השאלות הנדושות של השטן: מה זה? מי זה? כיצד לבוש פלוני? האם האשת חבר כחבר הזו מתירה את הפאה או אוסרת... מיד עולה קול פנימי שלפעמים גם צועק: **"זה לא עניניך!"**

איזה פרסומת יש שם בתחנה? אין שם רשב"א או קצוה"ח! כך שמומלץ לכל מאן דבעי, לרכוש את השתל הזה, הוא מקל מאד לעבור את נסיונות הדור בהצלחה בטוחה. (אך אל תאמין בעצמך...)

בהמשך גיליתי עוד מתנה אישית שקיבלתי מבורא כל עולמים.

דמעות.

כן, דמעות במתנה. אותם יהלומים, יהלומי הרגש הנובעים מעדינות פנימית, שמסתבר שהם מתפתחים ע"י שמירת העין מכל גסות ופחיתות. אם העין נשמרת מזיהומים, היא עושה את פעולתה כנדרש.

אני נמצא בלוויה של אדם גדול או יהודי כשר. וכל הבוכה על אדם כשר מוחלין לו על כל עוונותיו. (שבת קה): אני קצת מתבונן ומתרכז בזכרו של הנפטר, לוחץ פה, לוחץ שם והדמעות פורצות להם מן העין. הדמעות היקרות שכל המורידן על אדם כשר הקב"ה סופרן ומניחם בבית גזיו. (שם) ימים נוראים. ר"ה, עש"ת, יו"כ והושע"ר. "כי מי שאינו בוכה בימים אלו אין נשמתו טובה ושלימה" (באר היטב בשם האר"י ז"ל סי' תקפ"ד) הדמעות זולגות מאליהן ללא כל קושי, ושערי דמעות לא ננעלו.

שמחת בית השואבה. ריקודים סוערים של יהודים טהורים מטרת התשובה ומטבילה "במקוה ישראל ה'" ביוה"כ. לידי אחד מבני הישיבה שנשר רת"ל אל מחוץ לכתלי ביהמ"ד חבוש בכיפת עור, מיני התזמורת עוברת לשירי רגש. מכניסי רחמים, נשמה שנתת בי, חמול על מעשיך. כיבו את האור, אך עדיין אני "והתכשיט" אחוזים יד ביד. אני נתפס במילות השיר הנעלות ובלחן המרטיט, ומכוין בליבי ובמוחי על הנער. רבש"ע, חמול... ותשמח... גם זה הקטן הרי הוא בןך אהובך. והדמעות שוטפות את פני. אני מנצל את העלטה, לוקח מעט מהדמעות בקצות אצבעותי ומורח אותם על מצחו של הנער, תוך כדי שאני לוחש לו: תזכור שמי שאוהב אותך הוריד עליך פעם דמעות. ב"ה הוא חזר ובעז"ה עוד ילך הלך וחזק, בזכות הדמעות שלא שבות ריקם.

בין המצרים ותשעה באב. מי מאתנו לא היה רוצה להוריד איזו דמעה קטנה ונוצצת שנובעת מצער פנימי על ביהמ"ק, קגלות השכינה ומיתת הצדיקים. הבכי והדמעות שאמר עליהם ירמיה לגולים שבכו על נהרות בבל: מעיד אני עלי שמים וארץ "אילו בכיתם בכיה אחת עד שאתם בציון לא גליתם." והם אלו שיקרבו את הגאולה "אין הקב"ה גואל את בניו אלא בבכי שנא' בבכי יבואו ובתחנונים אובילים" (ילקוט שמעוני ויגש)

אנשי העוה"ז המגושמים, האסורים בכבלי פיתויי היצר לא יודעים בכי מהו. אפלטון הפילוסוף הגוי לא מסוגל להבין את הבכי על החורבן כפי שירמיהו הנביא - הבוכה הגדול - עונה לו בסיפור הידוע.

זה כ"כ לא אוניברסיטאי ולא אלגנטי. כל מי שהוא 'גבר גבר', לא בוכה.

אבל כל מי שטעם טעמה של עדינות מה היא. כל מי שטהרתו היהודית לא נפגמה בגסות הרחובית, ואצילות נשמתו עדיין קיימת אוהב את הבכי המטהר וכיהלום נחשבת לו כל דמעה הרוחצת ומנקה את שיירי הפגמים.

גם בורא עולם העיזו והגיבור, ה' מלך גאות לבש נאמר בו בכיה. "במסתרים תבכה נפשי מפני גוה". וכביכול אף בדמעות "ודמוע תדמע ותרד עיני דמעה כי נשבה עדר ה'". **ומה הוא אף אתה.** אשרי בניו של הקב"ה הרוחניים והטהורים ההולכים בדרכיו.

ויהי רצון שבמהרה יתקיים מאמר ה' לכנסת ישראל אשר "עינייה בריכות" - מנעי קולך מבכי ועינייך מן דמעה ושבו בנים לגבולם.

ברב הערכה, יל.

ס'ג, א' (ס' הגמ"ט)

לכבוד המשאן דין בדיון שה' ישמור אומו ויזלזל דרכו ושהאיוון האחרון
שלו יהא בביטחון משהו צדקניו בבי' (ולא כמו אורגן דלונקין שמסמיקין
למאסר תקצוב וכדו').

(טלמי אה הדט והדל גיכז וחידו פה בביהכ"ס כשראיתי אה ג'וינקס ריק
בשבו למצק אה יונקס מאיתי אהיק צדוק).

לפני יחזי שנה (ישאטי בשלטי' ו'אני אושט שנגבטג פשוט בצורה
למדולה ביוגרי באופן אישי לבחורי ישראל, והצדוקים ביו' בדק. אשתיכס
ישאל!!! וחי כדמך ישאל!!!

דל אל שכל כסל אושט בצור צה (ובפריט אני שצוקן לזירה) ואין דרכי
לרחוק, וקס אני יודע מה ידעה ה-100 ש'א שלי אבל דבר אהר אני
יודע שפה אהר הצדוקה הכי גדולה שסגבלו לזירה שם למדולה אחי
120 ש'.

כבוד רב, אהר מצדורי ישראל.

לכבוד לוקי מלמען מאציר ומפסד ירון בעז'י' שלום רב!

מבטאן אוצו מלוקן שלכ'י לפני' שללתי' ליקו 402 בנסיעה מבי' יו-מ.
לוצו ישל אבק' חסידו וכלמחצ'אטו מחיסו כצו לקומא בו, הוא מנצ'ר בלוקן ומיז
לולר בי בק'אמ'י: איך בחור כהן קומא צברים על חילונים אהר לא מבייש?
(כנראה הוא נביל מלח'ונים ומכמת' על מכוניות...) (נבלתי ממשלוקה, איך מיז
פועתי' יו את מלוקן בלמוז 2 ומכמת' יו את מלוקן פ'און כ' אהפן קדמל
צ'לקי'י, ואז הוא מיז נכ'לד וביקל סלומ' כמובן שמזא ג'מ הסתק'ין לקומא אחי
את מלוקן, ובסוף לא גמר לולל ולשבג
נראה יו לשלפ'ים את מבוקש'ים, להלבידו את כל המוסר מיטן בק'קן כיכ מכל
מושק ומתק' אהר'ים לשלפ'ים לחז'יא יקר מלל' ו'פלט'ם בל' פ'אמ'לים
ממשל'ים בצ'י' רל' להמט'ם ל'צ'ב פ'ק'ב'וש'ם

מלכ'ר בצ'ק ס'ק ס'ס'ל'ו ל'כ'מ'ת' ל'פ'לט'ם' ב'פ'ול'ט'ים פ'צ'ב'ת'

22 דצמבר 2011

י.א.מכחן

ויחנו בקברות התאווה

מעשה שהיה כך היה: בשלהי דקייטא דהאי שתא, נזדמנתי לחניון תת קרקעי למטרת איכסון הרכב, לפרק זמן קצר. עיני צדה עול ימים כבר שיתסר, כשבזוית פיו סיגריה, אותה הוא מנסה ללעוס במסירות נפש של ממש. ניגשתי אליו, חייכתי, הארתי לו פנים, ממש נדהמתי מעוצמת הנחמדות שגיליתי. שאלתי אותו: האם מותר לי לומר לו משהו? הבחור נתן אישור.

פתחתי בשאלה: נכון שאתה עומד לסיים שיעור גימל? ולכן אתה סבור שהגיעה העת לנסות את המשוה הזה של הגדולים? ונכון שאתה לא יודע בדיוק מה המשמעות של מה שאתה עושה? ויתכן שאתה נכנס למקום שאינך יודע אם תצליח לצאת ממנו אם בכלל? ובכל זאת, אתה מנסה, כי: זה נותן לך הרגשה שאתה גדול, שאתה בענינים, שאתה עושה מה שבא לך ועוד כהנה וכהנה, טיעונים כאלו ואחרים, פחות טובים ופחות טובים. אמנם, דבר אחד קטן לא לקחת בחשבון: שהעסק הזה יעלה לך הרבה יותר יקר מכפי שאתה מנסה להעלות בדעתך, מאיזה כיוון שלא תרצה: כסף, בריאות, איכות חיים, מסע בלתי פוסק של שגור, מרוץ מפותל סביב הסיגריה הבאה ועוד ועוד. הרפתקאות כאלו ואחרות, שהפסקתי לחוות בחסדי שמים, לפני כמו 6 שנים.

שוחחנו מספר דקות, הבחור גילה התענינות בחומר הנלמד (תרתי משמע). סיכמנו שהוא יחשוב על זה. יצאנו מהחניון, התחלנו לטפס יחד במעלה המוביל מן החניון החשוך אל העולם המואר שבחוץ, נפרדנו כידידים, לא לפני שסיפקתי לו עוד איזה שהוא גרגר מידיע קטן הקשור לקורות חיי: כשאני סיימתי שיעור ג', כד הוינא טליא - לפני כ...18 שנה,

המשך בעמ' הבא <<<

לכבוד מצרכת "ציון בעז'י" שלום רב!

אני אברק תושב הציר טבריה ואני מרגיש חייב לספר לכם מה שראו ציני בבין המאנים זה של חודש ניסן.

כידוע שהרבה בחורי ישיבות מ'גיצים לכהן בשבוע האחרון של החודש. מצד אחד זה צמח שאין חופש המוסדות החילוניים וכולם נמצאים בצבאה או בוויאזים. אך מצד שני, צד"ן טבריה היא ציר חוף שיש בה תיירים וטיילנים כל השנה.

להקטן הציקרי הקיים במלונות, בציראים והאכסניות צ"י מכשירי התקשורת והמחשבים וכו' ופרט כמאסביק אורת חופש והפקר, קיים בכל צח ומסוכן מאוד לנסות על בחור.

ולדאוניון הציר מ'אהר בבחורי ישיבות והחולצות הלכות הם הצבא השלל כאן בטיילת, מ'טובי הבחורים ומ'טובי הישיבות.

בתור אברק מתושבי הציר אני נמצא כאן כדי לצורר ולחזק, להפחיר ממחשלות ולפצחם גם כדי לייצא את רה"י שלי"א מה שקורה כאן.

אך השנה הגיע אלינו תגבורת מרחוק. ידכם הארכה השגיה את הבחורים גם כאן. ממש ותוק לוצ הארי הגיעו הצולונים שלכם המ'אים בצידוד וחזקו וגדושים בתוכחה מוסתרת - באהבה מ'גולה.

אני רואה כאן עשרות שילשים כאן ב"קלנינה" - המסצדה שבהכשר הרב מחפז [על האוכל, לא על המראות...] אלו'ים פיתות ול'אפאת מ'אים בכל טוב ותוק כדי לציסה, קוראים במ'גזין הצבאני והמ'ושק שלכם. זה י'ראק להם לחשוב פצאיים. זה יתן להם צידוד, ח'זקו, מ'וסר ותוק, דרך הדלת האחרית.

אשרי חוקיכם. אשרי דורינו שיש בו צד"ן אנשים

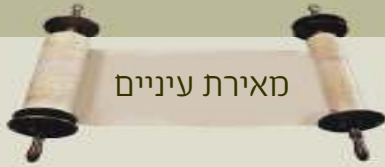
שאיתם להם חפצים בתיקון הדור.

ויה"ר שבעזרתכם תחזור ציר הקודש טבריה תלבי"א לתפארתה

- י"טבריה - ש'טובה ראייתה". (מ'גולה א.)

בצפיה לצולן הבא

(הפס שאר במצרכת)

מאירת עיניים

עֵינֵי עוֹלָה לְנַפְשֵׁי מְכַל בְּנוֹת עִירֵי (איכה ג)

מי אלו בנות עירי?

עיר קטנה ואנשים בה מעט ובא אליה מלך גדול וסבב אותה ובנה עליה מצודים גדולים: ומצא בה איש מסכן חכם ומלט הוא את העיר בחכמתו: (קהלת ט)
ידועה הגמ' עיר קטנה – זה הגוף, ואנשים בה מעט – אלו אבריו של אדם [מלך גדול – זה יצה"ר, איש מסכן חכם – זה יצר הטוב וכו']. (נדרים לב:)

ירמיהו הנביא מקונן שהעין עוללה וגרמה את הקלקול והחורבן יותר מכל "בנות עירי" – יותר מכל אברי הגוף. פגם הראות הוא תחילת הקלקול, שם מתחילה הסמיה בפזילה אל עבר הרע, עד שיפתה לבבכם, וסרתם ועבדתם, ואבדתם.

החטא הראשון – חטא עין הדעת, החל ב"ותרא האישה".
חטא העגל – החל ב"וירא העם".
חטא המרגלים – "וישובו מתור הארץ".

הפזילה החוצה לצד האחר לבדוק מה אלוקים כביכול מסתיר, הסקרנות לדעת בכל אופן מה הוא אוסר ולא מאפשר לנו – בחוסר אמון מלא באבינו שבשמים שברא את הכל להיטיב. הנובע מחוסר הבנה שאם הוא לא מרשה זה באמת לא טוב, זה לא כדאי, זה גם לא בריא. זה מלא בזיהומים מסרטנים, לגוף ולנפש. היא היא שורש הרע שגרמה לבסוף את החורבן הנורא. [ע"פ ביאור החפץ חיים]

ולכן על העיניים הפרטיות והאישיות שלך יש מלחמת עולם. מלחמה לה' בעמלק.
מצד אחד בורא עולם אומר: "תנה בני לבך לי ועינך דרכי תיצורנה" תן לי את העיניים והלב ואני יודע שאתה שלי. (ירושלמי ברכות א, ה)
ומצד אחר גם לשטן החצוף יש מה לומר.
"אין יצר הרע מהלך לצדדים אלא באמצע פלטיא (רשות הרבים) ובשעה שהוא רואה אדם ממשמש בעיניו או מתקן בשעריו הוא אומר הדין דידי" (ב"ר כ"ב)
אין אמצע, או שאתה של מלך מלכי המלכים, או שאתה של מלך זקן וכסיל רח"ל.

אבינו שבשמים כביכול מתחנן: תנה בני, תן לי העיניים והלב. נעשה טובה לעצמינו ונתן לו, לכל הפחות, רק את העיניים והלב שכביכול שלנו, במתנה.

לא היה מי שיספר לי מה שאני מספר לך, יצאתי לדרך מבלי לדעת להיכן היא תוביל אותי. כשקלטתי איפה אני נמצא היה קצת מאוחר, ברוך השם לא מאוחר מדי. ברוך השם שאני נושם אל ראותי מלוא אור נקי, רוחני וגשמי. אמנם, וזה אל תגלה: אני גונב פה ושם 'שחטה' קטנה, אבל זה, שישאר בינינו. את הכסף שחסכתי מאז אני משקיע בפיצוחים לשבת, ובעוד כמה דברים שמסייעים לי לענג את חיי ואת חיי משפחתי. זהו ידידי, עד כאן, פחות או יותר, מה שיש לי לומר על הנושא בשעה גורלית זו. יצאנו מן החניון, טיפסנו יחד במעלה המוביל אל העולם שבחוץ, ונענע לי בראשו.

אין לי כל מושג מה עשה הבנאדם עם המידע שמסרתי לו, הפנים או לא הפנים, זה עסק שלו. אני את נפשי הצלתי, קיימתי בעצמי 'לא תעמוד על דם רעך'. יתכן גם שאצליח בחסדי השם להפיק עוד משהו מהענין, ולהרגיז כמה מן הקוראים המעשנים – המכורים כבר ושאינם מכורים עדיין. והיה זה שכרי.

ידידי, הסיגריה הזו היא בסך הכל בורג קטן במערכה, היא סימפטום של תופעה רחבה הרבה יותר: החיים שלנו, על כל המשתמע מכך. קבלנו במתנה חיים יפים, אפשר להפיק מהם אינסוף של טובה וברכה. נכון, אין זה דבר של מה בכך, יחד עמם קבלנו גם נסיונות ושאר קשיים לא פשוטים ולא מועטים. מנגנון השליטה הופקד בידינו. אנו אמורים להחליט האם: החיים שלנו יהיו אפופי עשן, לוקים בחוסר בהירות אינסופית, עטויים מעטה של פיח ושאר מזיקים. או שמא נעשה איתם... נעשה אותם ליפים יותר.

התקופה הזאת בולטת על רקע שאר תקופות השנה בחוסר בהירותה. היא מאופיינת אצל רבים מאיתנו כתקופת מעבר: מהכא להתם, מהתם להכא, מחיידר לשיבה קטנה, מקטנה לגדולה, מגדולה לכולל, מכולל לכולל, מזמן לבית הזמנים ומבין הזמנים לזמן. עלולים אנו לטעות בשיקול הדעת הקיים אצלנו בימים של שיגרה. לסבור בטעות: כי לא נורא אם נעשה משהו קטן שאינו עולה בקנה אחד עם אורח חיינו, עם אמונתנו, עם האידיאל הרוחני הגדול שלנו. אנחנו עלולים לפספס את רכבת החיים רק בשביל איזו 'שחטה' קטנה, בשביל איזו הרגשה מדומה, שמראה לנו פנים שוחקות, ומסתירה מאחוריה אמת מרה וכואבת.

ידידי, היכן שאתה לא נמצא: תקוע אי שם באיזה שהוא חניון תת קרקעי, בשלב זה או אחר של החיים. מתלבט האם לעשות צעד קטן על מנת לצאת ממנו. ואולי באמצע הטיפוס, אי שם במעלה המוביל מן החניון החשוך ולחוף. קח בחשבון: החיים היפים נמצאים אצלך, לידך, בפנימיותך. לא בשום מקום אחר שאינו שלך, של אבותיך, של גדולי אומתנו, של בוראנו.

שמור על עצמך,

- ידידי,
- אתה וכל
- בחורי
- ישראל,
- הנתונים במיצר
- ורועים או רואים
- אי שם בשביה
- מציאות יפת
- תואר, אשר
- תחילתה
- גאוה,
- המשכה
- תאוה
- וסופה
- דאבה.

בברכת
"ויסעו מקברות
התאוה"
ש.גריןולד

תיקו של תיקו

< מונולוג >

וכשארסס עליו הוא יפול בדיוק עלי ועוד בתוך החולצה, אִיכָס. אין קורטוב שכל למקקים האלה, הם רצים ועפים עם ראש בקיר ולכן מפחדים מהם. אך מה יעזור לי כעת להבין בפסיכולוגית הפחד במלחמה נגד המקק הדפוק הזה. והלואי והיה כבר דפוק תחת הנעלים שלי, שמשום מה עברתי לידם פעמיים ושכחתי ללבוש אותם... לקחתי סיכון ושמתו בו כזה ריסוס, שרוקן עליו חצי מיכל "סנו תנורים" - שישרף עוד לפני שיספיק ליפול מהתקרה. הוא נפל בשולית החומר התוסס, בוסס וגוסס. אל תחשבו שחלפו לי בראש, מחשבות של צער בעלי חיים ורחמים על המקק האכזר והעמלקי הזה. מקק בגימטריא עמלק אני שם לב תוך כדי מחשבה. אך הייתי כבר חייב לגמור עם זה. מה עם הצער בעלי חיים שלי? הוא הרס לי את החיים היום באמת!

רצתי ולבשתי את נעלי הרמתי את הנעל לגובה המקסימלי וחיכיתי לשמוע את ה"תיק" - הפיצוץ המוכר של ריסוק האברים היבשים, של התיקן הדוחה הזה. אני מוציא לי אנחת רווחה - אני מאחורי הסיוט הארוך הזה. אך - - -

ויפתח ה' את פי המקק. הוא נפח את נשמתו אך היא החלה מדברת אלי, בקול עולה מאוב בעברית תיקנית - תרתי משמע.

אני מתפלץ מפחד ובתוך ליבי אני כמעט נשבע לחתום קבע עם חברת הדברה עד סוף חיי וסוף חיי החרקים. ובד בבד תורם 180 ש"ח לקופת העיר לגמור עם הענין בשלום, לעילוי נשמתו של הדיבוק המוזר הזה. אך תשמעו מה הוא אומר לי - - -

רשע אחד, מי נתן לך את הקרדיט להרוג אותי בכאלה יסורים, בשריפה וסקילה כאחת?

- איני יודע אם הייתי מסוגל לזכור אז פסוק פשוט בפרשת בראשית, אך הייתי מסוים לחלוטין, שיני נוקשות ובשרי מסומר מפחד. והוא ממשיך - - -

רשע אחד, אתה עוד יותר גרוע ממני מי נתן לך זכות להרוג אותי? ואז הוא החל לספר את סיפור חייו העצוב.

לא אלאה אתכם בהיסטוריה מקקית, אך היוצא מדבריו היה שבגלגולו הקודם היה בחור ישיבה, אך קצת פרפר. קצת למוד, קצת התפלל והרבה התבטל וחיפש את האושר במקומות אחרים. כמובן שעף כמה פעמים מהישיבה קטנה אך בישיבה גדולה כבר לא פחד מאיש. כמובן שהמשגיח-קטן מירר לו את החיים (איזה אבסורד, הבחור שהמציא את הר"ת מק"ק, הרי לא יצא מהגיהנום! איך אפשר לקרוא לבן אדם בכזה שם?). אך הוא מהר מאוד הראה לו את הכיוון, יש לו עור פיל שלא משתנה.

ואז בישיבה גדולה שאף אחד לא אמר לו מה לעשות, **ואבא חשב שהוא**

אני יושב לי במרפסת ביתי לביל קיץ בני-ברקי, מזיע מעומס חום ולחות. חזרתי מחתונה של חבר, ומריקודים סוערים בהנחיתו של ג. פוטולסקי, שלהבת. איזה חתונה!

בני הבית עדיין לא חזרו ואני לבדי שם במרפסת, סועד לי את ארוחת הערב תוך כדי קריאת העיתון, מצפה לאיזה משב רוח, שירענן לי לפחות את סוף היום. אך לשווא, החום, הזיעה והלחות אינם מרפים.

פתאום אני שומע רחש, רשרוש. עוד מישהו נמצא כאן איתי. אני מסתובב ולא רואה אף אחד, אך הרשרוש שוב נשמע, זה אמיתי. עיני רצות בחוריהן והנה הם קלטו אותי...

איזה מקק ענק, כמעט בגודל רבע נעל. אך- עלי אין אפי' שרוך. חלצתי את נעלי בכניסה לבית מרוב זיעה. שה' ישמור, אך שלא תתקעו לעולם בכזו סיטואציה. אין לך אפי' נעל פשוטה או כפכף לדרוך על שרץ ולחסלו.

הוא זז ומתקרב לעברי, ושני מחושי הארוכים נדמים לי כלוע של טנק. צמרמורת אוחזת בי בכל הגוף. אני לא קולט מהו הפחד הזה של אדם המכפיל פי 500 את המקק??? [הלואי שהייתי כך מפחד מאלוקים, להבדיל אין סוף הבדלות. ועלוב האדם שצריך ללמוד מהמקק]. עשיתי אחורה פנה, וסגרתי את דלת המרפסת, שישאר לו שם לבד.

רצתי לכיוון ארון השירות, לחפש לי תרסיס של סנו700/400/300-K. העיקר לחסל את היצור הזה, שמתרוצץ לי בבית והורס לי את הערב וגם את ארוחת הערב. הקפה שלי שם מתקרר ומי יודע מה הוא מחולל שם לבד. אולי החליט גם לטעום מהפלפל שקניתי ב 20 ש"ח (לפה) אורגינלית עם שוורמה ותוספות, בד"ץ. אך למקק הזה ההכשר לא משנה). אוף, שיעוף כבר.

יצר הנקמה בוער בי כאש. אני חייב לחסל אותו הרגע, ויהי מה. אך לשוא אין בביתי שום תרסיס סנו לרפואה, שלא תדעו מצרות. אך או, הנה מצאתי משהו יעיל, שאריות של תרסיס סנו תנורים מפסח. חומר שאוכל שומנים, השרץ הזה יסס וימח לגמרי בגז המדמיע הזה.

כולי שש אלי- קרב, פתחתי חריץ בדלת המרפסת ואני מחפש אותו. איפה הוא ... נעלם!

נמאס מהיצורים האלה אני חייב חיסול ממוקד, כאן ועכשיו. אז הנה הוא, אני לוחץ בכל הכוח, צי... בטעות מרוב בלבול ולחץ לחצתי בכיוון הפוך, על עצמי.

איזה יום רע. אני רץ לשטוף לי את האוזן והלחיים, בנס זה לא פגע לי בעין.

אתם כבר יכולים להרגיש בדמי הרוחת, ואני חוזר לגמור עליו. אך אני פוגש אותו על התקרה. ושוב צמרמורת עוברת בי. הרי הוא על הגובה

ג"כ מהתקבֶּרָה. היזהר והישמר לך מכל כלוך ופשע, ותקבל על עצמך לפרסם את השיחה הזו וכך יהיה עילוי לנשמתך הדלה ואולי גם לנשמתך.

תגיד ותודיע לכל החברים שלך שיפסיקו לחפש כל כך. לא תתרו. אין מה לחפש עדיף לשמוע ולקבל גערה אפילו ממשגיח קטן מאשר להפוך להיות מקק בעצמך.

וכשהיצר רוצה לפתות אותך דע לך שהוא בא אליך בהצעה עסקית שהתרגום החפשי שלה הוא: בא תחפש לכלוך, בא תהיה כמו צרצר, מקק, חרגול או חידק כל שהוא אחר. וכשאתה עונה לו: לא! אז הוא מתעקש ומתחנחן אליך: די אל תהיה כזה, ומנגן לך על המצפון ושבע תועבות בליבו. אז תגיד אִיֶכָס באותה סלידה ודחייה שהיה לך ממני ותחסל אותו בדיוק באותה שנאה שחסלת אותי, לילה טוב.

אמרתי באותו ערב ק"ש שעל המטה בדמעות שלי, חזרתי בתשובה שלמה קיבלתי על עצמי לפרסם את שיחתו והעיקר לשמור על עיני 40 יום, ונושעתי.

ממה נושעתי? נושעתי מכבלי השטן המשחית המשתלט עליך ונותן לך הוראות. גיליתי שאני בן חורין ע"י עסק התורה ושמירת המצוות, דרך אגב גם נהייתי חתן. בקרוב אצלכם.

ויתכן שכדי להינצל מאירוע דומה עדיף ללמוד מוסר בישיבה בשפתיים דולקות ובעיקר בשכל דולק, לקבל מוסר מהחובות הלבבות, ר' יונה והמסל"י זה יחסוך לכם סיוטים בזה ובבא.

איך שלא יהיה. אנא שמרו על הנקיון. שמרו על העדינות והזך של נפשכם על הקדושה, הטהרה והאצילות של נשמתכם. נשמה אשר נתן בנו אלוקים טהורה היא והיא, כמות שהיא עתידה לחזור אלינו שוב בתחית המתים לנצח. אכי"ר.

י"לא נבראו בהמה וחיה שקצים ורמשים בעולם, אלא לרפואה לבנ"א על הארץ. שבשעה שבני אדם מרשיעים וחוטאים בע"ז וכשאר חטאים ומתחייבים מיתה לבוראם, מיד הוא חוזר ומסתכל בכל מעשה ידיו שברא בעולם ואומר לאלו ואלו חיים, לאלו ולאלו נשמות, לאלו ולאלו אכילה ושתיה, הרי הן חשובים לפני כבהמה וחיה וכשאר שקצים ורמשים שבראתי בעולמי, מיד נתקררה דעתו ואין מכלה אותן. [תנא דבי אליהו רבא א']

ישיבה והישיבה חשבה שהוא במיטה הוא יצא לבילות לחגוג ולחפש לו "צימוקים" במקומות מאוסים מלוכלכים וטמאים... ושוב חזר לישיבה וכך בילה לו את שני בחרותו בבילויים, טיולים, סרטים, ושאר לכלוכים בלי שאף אחד ידע ויראה, חוץ מאלוקים.

וביום בהיר אחד או יותר נכון לילה כהה, הוא היה ברכב עם עוד כמה באיזה ליל ישישי או מוצ"ש לא זוכר בדיוק, לא משנה מה הם עשו ואיפה היו, אך בחזרו החבר נרדם על ההגה תוך כדי נסיעה, ואיזה נס שזה קרה בתוך בני ברק אחרת כולם היו שואלים מה עושה בחור ישיבה ב.....? אז זהו זה, כל הישיבה המכובדת... באו ללויה שלו.

אמנם "אחרי מות קדושים אמור"... אך זה צוואה לספדים ולא למקק שמדבר על עצמו והוא אומר שהוא לא היה כ"כ קדוש, כמו שהפרשיות הנ"ל דורשות.

כשהגיע לבי"ד של מעלה עם החבר שנשר, פסקו להם להתגלגל שוב בעולמינו זה.

אז הוא הישיבישערי' שעוד היה לו קצת טעם בלימוד ומידי פעם יצא קצת מהלכוך, חזר לעולמינו זה בתור מקק, מודל 2008. לחפש טחב ולכלוך בשעות הערב החמות וללקק לחות בני-ברקית במקקות וקנאות... לכלוך, גועל, מיאוס, זיעה, ריקבון, טחב, מוגון בכל צורה אפשרית. קח לך, שיערב ויבושם לך, תהנה ממה שבחרת. - - - והוא ממשיך - - -

אני עוד בחצי צרה, כי אני מסוגל קצת לצאת מזה ולטייל במרפסת ביתך, על רצפת השיש הנקיה (אם לא שמת חומר דוחה). אך חברי שהיה שקוע לגמרי בזההמה, נהפך לצינור בטון. צינור במערכת ניקוז הביוב העירוני.

וכמו בלעם שבן רגע התרגל לנס הזה שחמור מסוגל לדבר אליו **ואולי כי הוא גם היה כזה**... אני גם שואל את המקק "שלי" - תגיד לי זה כואב להיות מקק או צינור ביוב?

- והוא עונה לי, תשמע! אני מוכן להחליף איתך הרגע. אתה מסוגל לחשוב בכלל מה פירוש הדבר שנשמה אלוקית מושתלת בתוך שרץ או בעל חי? ומה עם זה שכל רגע מישהו אחר עלול לחסל אותך בקי 300, סנט מוריץ או נעל עם או בלי שפיץ. ואז הוא ממשיך ושואל אותי:

תגיד לי, מה עושים עם כזה רשע, שעבר הרבה חייבי כריתות או מיתות בידי שמים במזיד, ולבסוף מת בתאונה. מתים פעם אחת, הא? חשבת לך.

אז בא תראה. מגלגלים אותו באיזה זבוב, יתוש או מקק ואז הוא יכול למות 70 פעם וכל פעם מגלגלים אותו פעם נוספת בשרץ אחר, עד שהוא משלים את החייבי מיתות שלו.

ודאי שיותר קשה וכואב למות בתור אדם ח"ו, הכאב הוא לנשמה שכלית, למשפחתו, ואף לגופו של האדם המורכב מאוד. אך שרץ הוא בעל חי חד תאי והיסורים הם קטנים יותר, וכשאתה בכזה קלות מועך באצבעך איזה יתוש או זבוב אתה פשוט ממית אותו. ואז הבורא הטוב מחליף אותנו בבעל חי ויצור אחר, וכל פעם נחשבת לנו כמיתה. חסד ה' עצום, בתוך הדין העצום. ההוא מהצינור, אין לו את הזכות הזאת...

ועכשיו הוא מרים עלי את הקול כמו איזה משגיח, המוסר וועד בניגון המוסר - - - אבל איך אתה, אתה, מעיז לחסל אותי? הרי אתה

כל ישראל חרדים
לשמירת עיניהם

טעדה ברכה בת זוהרה לרפואה שלמה

יו"ל ע"י מכון "עין בעין" ירושלים ת"ו לעידוד וחיוק נושאי הראיה והיראה. לתגובות, הערות והארות ת.ד. 34657 י-ם לנצחות, תרומות ופירסום פל. 0548463137